

Στέλιος Χαλκίτης

ΜΑΡΓΚΙΝΟΥΣ ΜΟΡΙΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

ISBN978-960-456-327-2

© Copyright, 2012, Στέλιος Χαλκίτης

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία
Εκτύπωση
Βιβλιοδεσία

Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ

18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
Τηλ.: 2392.072.222 - Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:

Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

Στοά του Βιβλίου (Πεσμαζόγλου 5), 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΑΠΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ:

Ασκληπιδίου 60, 114 71 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

*Στον Γιάννη
και στον Βασίλη*

Το βιβλίο αυτό αποτελεί ένα φανταστικό δημιούργημα. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είναι προϊόντα της φαντασίας του συγγραφέα ή χρησιμοποιούνται σε φανταστικό πλαίσιο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά γεγονότα, τοποθεσίες ή πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, είναι τελείως συμπτωματική.

1

Η διαδρομή του οράματος ξεκίνησε από τον Άγιο Σεραφεΐμ του Σάρωφ, πνευματικό οδηγό του Νικολάου Μοτοβίλωφ. Αυτός με τη σειρά του δίδαξε τα ιερά μονοπάτια της γνώσης στον γέροντα Σωφρόνιο, δάσκαλο του μοναχού Τύχωνα, που τα τελευταία δυο χρόνια της ζωής του είχε την τιμή να 'χει μαθητή τον γέροντα Βεράκιο. Τον βλέπουμε όρθιο να μεταφέρει παραστατικά και σε άρτια ελληνικά την οπτασία στους μαθητές του, που κάθονται καταγής οκλαδόν με το βλέμμα σκαρφαλωμένο πάνω του.

Δεν ξέρουμε πώς ακριβώς τα πρωτοείπε ο Σεραφεΐμ του Σάρωφ, αφού γύρω στο 1830 δεν ήταν ούτε κατά διάνοια γνωστή η μετέπειτα τεχνολογική εξέλιξη. Γνωρίζουμε, όμως, με λεπτομέρεια τι είπε αγέρωχα και βροντερά ο γέροντας Βεράκιος μια μέρα κάποιου Δεκέμβρη γύρω στις δέκα το βράδυ. Όσα ειπώθηκαν τότε μας τα μετέφερε ο Οδυσσεάς κι εμείς προσπαθούμε να τα αποδώσουμε όσο καλύτερα γίνεται.

Την εποχή που θριαμβολογούν τα κρίνα, κάποιο πρωινό, ένας επιχειρηματίας αποφάσισε να λοξοπατήσει τα καθιερωμένα και να τολμήσει μια ανατροπή με δύο πιθανές εκβάσεις: ή να θεωρηθεί τρελός ή να καταγραφεί ως πρωτοστάτης εκείνος που ξεκίνησε το νέο μοντέλο του κόσμου, όπως το δημιούργησε ένας φοιτητής της πληροφορικής σε κάποιο παιχνίδι εικονικής πραγματικότητας.

Έξω στον προαύλιο χώρο του πανεπιστημίου και στους γύρω δρόμους υπήρχαν κυριολεκτικά δεκάδες χιλιάδες άτομα που περίμεναν υπομονετικά να φωνάξουν ένα μπράβο. Ίσως και κάποιοι να κατάφεραν να τον δουν από κοντά.

Μέσα στο αμφιθέατρο κάθε τετραγωνικό εκατοστό ήταν καλυμμένο από καθημένους και όρθιους. Το εντυπωσιακό δεν ήταν μόνο η προσέλευση τόσων ανθρώπων· αυτό που έκανε μοναδική την ατμόσφαιρα ήταν η παραδοξοχρωμία των ρούχων που φορούσαν. Πουθενά δεν υπήρχε κοστούμι, ταγιέρ ή συνολάκι. Μικροί-μεγάλοι, άντρες-

γυναίκες, καθηγητές-φοιτητές –όλος ο κόσμος– ήταν ντυμένοι παράξενα. Συνομοψία σιωπηρή σε κραυγαλέα έκφραση.

Μια αισιοδοξία σαν άλλο άγιο πνεύμα πλανιόταν μέσα στον χώρο πάνω από τα κεφάλια τους.

Ο επιβλητικός ομιλητής με τα μεγάλα προαύλια κάτω από τα μάτια είναι ο πρύτανης. Περνώντας χωρίς να κρατά σημειώσεις μπροστά από τις πρώτες θέσεις, τσιγκουνεύοντας τη χαρά, αρκέστηκε να χαμογελάσει. Στέκεται όρθιος περίπου στο μέσον. Φορά καφέ πουκάμισο, ασιδέρωτο γαλάζιο παντελόνι και άσπρα αθλητικά παπούτσια με κόκκινο χρώμα στο πλάι.

Ξεκίνησε με προσφωνήσεις, μετά χαιρέτησε και έδωσε το στίγμα της αποψινής βραδιάς. Είπε λίγα λόγια που σκόρπισαν εμπιστοσύνη γεμίζοντας το αμφιθέατρο νόημα και ουσία.

Μεταξύ άλλων έτσι έκλεισε την ομιλία του: «Έχει ειπωθεί υποτιμητικά, ίσως περισσότερες φορές από το “κύριε ελέησον”, πως οι σημερινοί νέοι δεν είναι σαν και “μας”. Η νέα γενιά δεν μοιάζει στις παλιές.

»Ορθώς, κυρίες και κύριοι. Ορθώς, αγαπημένα μου παιδιά, βοά κάτι τέτοιο αλλά με αντίθετο νόημα. Γιατί καθένας από σας –και αναφέρομαι στους νέους μας– βαραίνει όσο όλοι εμείς οι παλαιότεροι μαζί.

»Τα παιδιά της αμφισβήτησης κατάλαβαν γρήγορα αυτό που οι περισσότεροι ενήλικες αρνούμαστε –με πείσμα μερικών ημιόνων– να παραδεχθούμε. Να αποδεχθούμε δηλαδή το μάταιο των δικών μας αγώνων για την ελευθερία. Μια κίβδηλη ελευθερία που μας έκανε σκλάβους χιλίων άλλων πραγμάτων. Πλαστικό αποδείχτηκε το πέταλο.

»Στο ραντεβού ήμασταν ασυνεπείς. Όταν μας αναζήτησαν, δεν ήμασταν εκεί. Ούτε αργοπορημένοι πήγαμε.

»Εμείς, ως πιστοί ευνούχοι μιας πακιρένιας λάμψης, χάσαμε τον δρόμο. Αναγκάστηκαν μόνοι τους να χαράξουν μονοπάτια.

»Τους διώξαμε μακριά από την πολιτική, οπότε αγκάλιασαν τις νέες τεχνολογίες και μέσα από αυτές επαναστατούν, διαπρέπουν, κάνουν έναν άλλο υπερφυή αγώνα.

»Σήμερα, που οι αρχές χρεοκόπησαν, υποτιμήθηκαν οι αξίες και οι προορισμοί γεράσανε, αυτοί οι νέοι δεν έμαθαν να παπαγαλίζουν. Έχουν κάτι δικό τους να μας πουν. Δεν παραδόθηκαν στωικά στις δικές μας ψευδαισθήσεις αλλά μπήκαν στα μέρη μας, όχι όπως μπαίνουν

οι εχθροί μέσα στην πόλη, μα για να απελευθερώσουν τους σκλάβους που νόμιζαν πως ήταν αφεντάδες. Έγιναν συστηματοθραύστες.

»Αυτά τα παιδιά δεν πάνε στην Ακρόπολη για να θαυμάσουν τον Περικλή, αλλά τους δούλους που την έκτισαν, ιδρωμένους στον μόχθο που μύριζε ψυχή και μαρτύριο, ιδρώτα και κόπο. Αυτά είναι τα παιδιά του σήμερα. Ζούμε ανάμεσα σε σπουδαία παιδιά.

»Ένας τέτοιος νέος είναι ο Τσάφ, όπως τον λένε οι συμφοιτητές του, κι εμείς έτσι θα τον ξέρουμε. Μαζευτήκαμε απόψε εδώ να τον τιμήσουμε, γιατί κατάφερε να πάρει την πρώτη θέση στον διεθνή διαγωνισμό ανάπτυξης λογισμικού. Το παιχνίδι που δημιούργησε αναδείχτηκε μόδα και από μόδα μοντέλο ζωής».

Επευφημήθηκε θερμά ο πρύτανης και μόλις κόπασε η βουή κάλεσε τον Τσάφ να παραλάβει το βραβείο.

Λες και κάποιος να πυροδότησε τη στιγμή κι έγινε αληθινό πανδαμόνιο. Τα χειροκροτήματα, μοναδικά σε ένταση και παλμό, δεν ήταν συνηθισμένα παλαμάκια. Αυτή τη φορά όλοι ήξεραν ποιον και γιατί χειροκροτούσαν.

Στο πρόσωπο του εικοσάχρονου ξεχώριζε ένα πέπλο συγκίνησης. Το παιδικό του χαμόγελο έχει το χρώμα του θριάμβου.

Πλησίασε στον πρύτανη, πήρε το βραβείο του. Ήταν μια ξύλινη σκαλιστή επιγραφή πενήντα εκατοστών, που ο Τσάφ αναπάντεχα τελείως τη γύρισε αμέσως ανάποδα. Έτσι, κανείς δεν μπόρεσε να δει τι έγραφε. Κρατώντας τη σφικτά κοντά στο σώμα του, πήρε τον λόγο.

«Σας ευχαριστώ όλους, είμαι συγκινημένος. Το βραβείο και το χρηματικό έπαθλο που το συνοδεύει δεν είναι τα σπουδαία, ούτε πως η χώρα μας ακούγεται παντού. Το σπουδαίο είναι πως το παιχνίδι δραπέτευσε και παίζεται μέσα στη ζωή. Το πρώτο βήμα έγινε και άλλαξε εμφάνιση ο κόσμος. Σειρά τώρα να κάνουμε άλματα, να αποκτήσουμε συναίσθηση προορισμού, να αλλάξουμε μέσα μας. Αξίζουμε καλύτερη ζωή. Θέλουμε περισσότερη χαρά και σας δίνουμε όλη μας την αγάπη. Σας ευχαριστώ». Και βάζοντας τη δεξιά παλάμη στο στήθος του υποκλίθηκε.

Αυτός ο φοιτητής έφτιαξε το παιχνίδι, όπου μια μικρή ομάδα κατοίκων κάποιας πόλης, συγκεκριμένα δεκαέξι στον αριθμό, ζήτησαν την οδηγία ενός σοφού για να ξεπεραστεί το οικονομικό τους αδιέξοδο.

Τους συμβούλεψε να αλλάξουν ενδυμασία, να βγάλουν ό,τι φυλαγμένο είχαν, ανεξαρτήτως χρώματος ή ποιότητας, και να το φορέσουν. Προπάντων χρειάζεται προσοχή, να μη ταιριάζουν τα χρώματα μεταξύ τους. Ακολούθησαν τη συμβουλή τού σοφού. Ποιος ήταν ο τελικός σκοπός του παιχνιδιού;

Κέρδιζε εκείνος που κατάφερνε μέσα σε συγκεκριμένο χρόνο να πείσει περισσότερους συμπολίτες του να αλλάξουν το ντύσιμό τους. Στον προγραμματισμό του παιχνιδιού υπήρχε κάθε πιθανό ή απίθανο επιχείρημα που μπορούσε να χρησιμοποιήσει στην προσπάθειά του να μεταπείσει τον άλλον, όπως η οικονομία χρημάτων ή να αποκτήσει μεγαλύτερη αίσθηση ελευθερίας στην καθημερινότητά του ή να είναι αποδοτικότερος στη δουλειά ή να κερδίζει χρόνο και να αφοσιώνεται καλύτερα στα μαθήματά του ή να απολαμβάνει τις διακοπές και τα σπορ με άλλο πνεύμα ή να μη καθυστερεί... και εκατοντάδες άλλα που μπορούσε να σκεφτεί ανάλογα με τον χαρακτήρα, την ηλικία, την εργασία, την οικονομική δυνατότητα και γενικά γνωρίζοντας σε βάθος την προσωπικότητα του ατόμου που προσπαθούσε να αλλάξει ενδυματολογικά. Ένας μόνο περιορισμός ετίθετο: πως ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα, αλλά τα μέσα αγιάζουν τον σκοπό.

Όταν το παιχνίδι έγινε το πιο δημοφιλές του καιρού του, αποφάσισε ο τολμηρός επιχειρηματίας να το εφαρμόσει. Ντύθηκε παρδαλά και κατέβηκε στην πυλωτή, όπου τον περίμενε ο οδηγός του.

Όταν τον είδε ο σοφός του, τα έχασε. Μετά το καλημέρισμα και την υπόκλιση, ήθελε κάτι να του πει. Προτίμησε, όμως, να κρατήσει το στόμα του κλειστό.

Ο επιχειρηματίας φτάνοντας στη δουλειά είδε να του ρίχνουν ματιές γουρλωμένοι κι ανοιχτόστομοι. Δεν ήξεραν τι να πρωτοσκεφτούν. Εκείνος, ατάραχος, έσπερνε χαρούμενες καλημέρες. Μπαίνοντας στο γραφείο του, οι δύο γραμματείς του, σαν σιαμαίοι σταλαγμίτες, κινούσαν μόνο τις κόρες των ματιών κοιτώντας η μια την άλλη...

Τι φορούσε ο προνομιούχος της ζωής; Από κάτω προς τα πάνω: Πατούσε σαγιονάρες – ευτυχώς ήταν Ιούλιος ο μήνας. Το παντελόνι του ήταν κίτρινο, το πουκάμισό του άσπρο με ρίγες μωβ, το σακάκι είχε χρώμα καφέ ανοιχτό καρό.

Την επομένη μέρα ντύθηκε με παρόμοιο τρόπο και πολύχρωμα ρούχα.

Ο θυρωρός που τον είδε να μπαίνει έτσι για δεύτερη φορά σκέφτηκε να τον μιμηθεί. Αταιρίαστα ρούχα είχε ένα σωρό. Αυτό ήταν. Μπαίνοντας το αφεντικό, χτύπησε τον θυρωρό στην πλάτη δείχνοντας την ικανοποίησή του για την εμφάνιση που είχε. Ο γεράκος καμάρωσε, προτείνοντας το στήθος του. Τις επόμενες μέρες στην αρχή ένας-δυο και μετά όλοι φορούσαν τα πιο παράταιρα ρούχα από πλευράς χρωματισμού. Και όχι μόνο. Ούτε μήνας δεν πέρασε και εξαπλώθηκε στην πόλη σαν πανούκλα το παράξενο ντύσιμο. Το γέλιο είχε αντικαταστήσει την «καλημέρα» και το «χαίρεται», όταν συναντιόντουσαν μεταξύ τους. Ο ένας γέλαγε με την εμφάνιση του άλλου. Αυτό όμως δεν κράτησε πολύ. Σε λίγο, το παλιό ντύσιμο ήταν αυτό που προκαλούσε ξεκαρδίσματα. Κάποια δυσαρέσκεια μεγαλοκαταστημάτων υποχώρησε γρήγορα, όταν είδαν πως πούλαγαν το παλιό στοκ. Οι οικονομικά αδύναμοι ήταν και αυτοί ντυμένοι όπως όλοι οι άλλοι – τώρα πλούσιοι και φτωχοί, μορφωμένοι και μη, όλοι έμοιαζαν.

Το σύνολο της ενέργειας που πήγαινε χαμένη, όταν η συνήθεια «τι να φορέσω;» μονοπωλούσε τη σκέψη των ανθρώπων, τώρα αποταμιευόταν. Ένας αέρας ευεξίας χαλάρωνε το καθημερινό άγχος. Μια αναζωογονητική πνοή περιδιάβαινε και τις μικρότερες ασχολίες των κατοίκων. Ειδικά αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο.

Οι οίκοι μόδας έβαλαν γρήγορα νερό στο κρασί τους και ακολούθησαν τροχάδην. Δεν ήταν λίγες οι φορές που, αν τύχαινε να φανεί κανένα απολίθωμα με κοστούμι στον δρόμο, γινόταν κυκλοφοριακό χάος. Ήταν σαν να έβλεπες έναν γυμνό να κυκλοφορεί χειμώνα καιρό. Μέσα σε λίγους μήνες έγινε μόδα «η κατάργηση της μόδας».

Κι όταν έπαψε να υφίσταται κάθε dress code, αφού η αμφίεση δεν έστελνε κανένα μήνυμα καταξίωσης ή κατάταξης, έννοιες παραγκωνισμένες, όπως προσωπικότητα, έκφραση, άρχισαν να απασχολούν τους ανθρώπους. Η επικοινωνία τους απέκτησε βαθύτερες σημάνσεις, αξιολογότερη βάση και υφή.

Με αυτόν τον τρόπο είδε στο όραμά του ο Σεραφείμ του Σάρωφ να ξεκινά η δημιουργία του νέου μοντέλου του κόσμου, παιδιά μου...

Όμως, τον Οδυσσέα δεν τον οδήγησαν τα βήματά του σε έναν κόσμο πολύχρωμα γελαστό, αλλά σε έναν άλλο φριχτό, απαράλλακτα ίδιο με τον δικό μας.

Ήταν η πολλοστή φορά που διάβασε τη διεύθυνση στο ιδρωμένο χαρτί που κρατούσε. Τώρα όμως πλησίαζε στον προορισμό του. Πρέπει να ήταν κάπου εκεί κοντά, γιατί όταν αναζήτησε ψηλά την πινακίδα στη γωνία, στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ικανοποίηση.

«Αυτός είναι ο δρόμος» και σαν να δυσπιστούσε ο ίδιος αποκρίθηκε: «Μα, με κανένα τρόπο δεν μπορείς να χάσεις έναν δρόμο, όταν ο ίδιος σε καλεί! Ακόμα και αν χαθείς, θα περιφέρεσαι άσκοπα, θα τριγυρνάς στους μαχαλάδες μέχρι που κάποια στιγμή θα σε αρπάξει από εκεί που πονάς και θα σε βάλει στη ρότα του».

Ο αριθμός που ψάχνει είναι ο αριθμός 99 και βρίσκεται μερικές εκατοντάδες μέτρα μπροστά του. Έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι του: «Τι μ' έπιασε και βιάζομαι; Έχει ο χρόνος μέτρο;»

Το πιθανότερο είναι ο Οδυσσέας να μην είχε ιδέα πως η μνήμη διαστέλλει και συστέλλει τον χρόνο.

Την προσοχή στις σκέψεις του αναστάτωσε ένα μπουλούκι ανθρώπων στ' αριστερά του. Υπέκυψε στην περιέργεια και βρέθηκε να πλησιάζει. Μέχρι να καλύψει καμιά τριανταριά μέτρα, οι διάφοροι που έτρεχαν προς τα εκεί όλο γίνονταν περισσότεροι, πλησιάζοντας από κάθε μεριά.

«Ωχ, φασαρία; ...»

«Γιατί τόσος κόσμος μαζεμένος; καμιά κόμπρα χορεύει; ...»

«Μπα, αυτά δεν γίνονται στην Αθήνα! ... Εδώ δεν είναι Ινδία! ...»

Πλησιάζει προσπαθώντας από τα χάσματα των άλλων να δει και εκείνος. Το ακίνητο κορμί ενός άντρα, καμιά σαρανταριά στα χρόνια, βρίσκεται καταγής χωρίς ζωή και ματωμένο στο στήθος. Οι περίεργοι συνωστίζονται γύρω του· τους τραβά ο νεκρός με έναν αόρατο μαγνήτη, όπως τραβά τον κόσμο το δήθεν θαύμα.

Κάποιοι λίγοι αυτόπτες μάρτυρες εξηγούν μεγαλοφώνως πως είδαν δυο άτομα που φορούσαν κράνη να πλησιάζουν πάνω σε μια μοτοσικλέτα και να τον πυροβολούν.

– Ξεκαθάρισμα λογαριασμών, είπε ένας άλλος.

Αυτοί που τους άκουγαν έπαιρναν την είδηση, πήγαιναν λίγα μέτρα

παραπέρα, και τη μετέφεραν σε άλλους οικτρά παραμορφωμένη. Σε λίγο όλοι ήξεραν πως ο νεκρός ήταν μπλεγμένος σε νυχτερινά κυκλώματα. Επίσης, τώρα γνώριζαν πως δεν έδινε τα χρέη του και μετά τις απαραίτητες προειδοποιήσεις πυροβολώντας τον σκότωσαν. Οι δύο δράστες ήταν αλλοδαποί.

Ναι, αυτό ακουγόταν μέσα σε λίγες μόλις στιγμές. Φυσικά ο νεκρός ήξερε ποιοι πυροβόλησαν. Ούτε χρώσταγε, ούτε πουθενά ήταν μπερδεμένος, αλλά πώς να διαμαρτυρηθεί; Άραγε, θα μάθαινε ποτέ ότι ήταν εκδίκηση της πρώην συζύγου του;

Ο Οδυσσέας στάθηκε πάνω από το σώμα του νεκρού, κοίταξε λίγο τα παγωμένα μάτια του, έκανε στροφή και είπε, καθώς άνοιγε χώρο ανάμεσα στο πλήθος:

– Άντε, δώστε του ενέργεια, τη χρειάζεται, γι' αυτό σας κρατά κοντά του. Φανείτε σπλαχνικοί και ας μην ξέρετε πως τον βοηθάτε.

– Τι λες άνθρωπέ μου; πάσχεις; του είπε ένας ξερακιανός σαν μουχλιασμένο παξιμάδι και ψηλός ίσαμε το κοντάρι της σημαίας.

Ο Οδυσσέας όμως αδιαφόρησε και ατάραχος συνέχισε.

– Ιδέα δεν έχετε πόση ανάγκη σας έχει αυτές τις κρίσιμες στιγμές. Άμα δεν βιαζόμουνα, θα έμενα να βοηθήσω κι εγώ, να βοηθήσω...

Κάποιοι που στράφηκαν προς το μέρος του τον κοίταξαν και κούνησαν το κεφάλι, βέβαιοι πως είχαν να κάνουν με διαταραγμένο άτομο...

Ο Οδυσσέας απομακρύνεται και ανηφορίζει.

«Πόσο τρελός είναι ο κόσμος! ... Παράξενοι οι κάτοικοι της γης, ακυβέρνητες βάρκες. Όταν ο έρμος ήταν ζωντανός και διψασμένος να τον αντικρίσουν δυο έντιμοι άνθρωποι άπλωνε την ψυχή και αγκάλιαζε μάρμαρο. Κανένας στη ζωή τότε δεν του έδινε σημασία. Τώρα; τώρα που έμειναν μόνο οι αναμνήσεις, όπως οι μύγες μαζεύτηκαν πάνω του, όρνεα κυριολεκτικά που πέφτουν με μανία στο ψοφίμι».

Στιγμές αργότερα ρώτησε μέσα του: «Άραγε, είχε ψυχή αυτός ο άντρας όταν ζούσε; Είναι ένδειξη σοφίας να ζεις πολλά χρόνια;» Απόπειρα, όμως, δεν πήρε.

Ξανακοίταξε την ώρα. Είχε ήδη αργοπορήσει στο ραντεβού με τον ζωγράφο.

«Πρέπει να βιαστώ» σκέφτηκε και συνέχισε αφήνοντας όλους πίσω του.

Όμως πολύς κόσμος ανεβοκατέβαινε και τον εμπόδιζε να ανοίξει τον βηματισμό του. Έγινε αργό, μακρόσυρτο, σαν το περπάτημα του δύτη στον βυθό πριν ο Κουστός του βγάλει το σκάφανδρο.

Αυτή η περιοχή της πρωτεύουσας ξεχείλιζε από κίνηση. Στριμωγμένος έσπρωχνε κι εκείνος εκνευρισμένος, γιατί καθυστερούσε ανυπόφορα. Κοίταξε στο απέναντι πεζοδρόμιο που, άδειο, έδειχνε να ξεψυχά. Περίμενε μέχρι να ανάψει ο φωτεινός σηματοδότης και να σταματήσουν τα τροχοφόρα. Κοίταξε μερικές ακτίνες του ήλιου που δραπέτευαν από ένα υαλόφρακτο κτήριο και διέσχισε με γρήγορες δρασκειλιές τη λεωφόρο.

Ανακουφισμένος άφησε πια τον «βυθό» πίσω του, επιτάχυνε το βάδισμα του και κοίταξε ψηλά τους αριθμούς. Ήταν ήδη στο 90.

Εκείνος τον περίμενε. Τον είδε από αντίκρυ και του έγνεψε. Τώρα πώς αναγνώρισε τον Οδυσσέα, ενώ δεν είχαν συστηθεί; Ούτε που το σκέφτηκε. Αυτός ήτανε όμως. Το κατάλαβε, γιατί ήταν ντυμένος ζωγράφος και απάντησε αμέσως στο νεύμα του σηκώνοντας κι εκείνος το χέρι του.

Μέχρι εκείνη την ώρα το μόνο που ήξερε γι' αυτόν ήτανε πως χρησιμοποιεί στη ζωγραφική μια διαφορετική τεχνοτροπία.

«Αν τελικά πάρεις κάποιο έργο του, θα ζήσεις με αυτό, να το ξέρεις. Πρόσεξε, λοιπόν, τι θα διαλέξεις!» του 'πανε οι φίλοι του, αυτοί που του σύστησαν τον ταλαντούχο ζωγράφο.

Ο Οδυσσέας είχε κοιτάξει πολύ τον τελευταίο καιρό την “Primavera” του Φιτσίνο. Ναι, του Φιτσίνο· ο Μποτιτσέλι απλά ζωγράφισε την παραγγελία του ιερέα Μαρσίλιο Φιτσίνο, αυτού που έλεγε σε κάθε ευκαιρία: «Γνώρισε τον εαυτό σου, ω θεία γενιά, ντυμένη την όψη του ανθρώπου».

Από την «Ανοιξη» είχε πάρει όσα μπορούσε να του δώσει. Ήταν καιρός για έναν διαφορετικό πίνακα. Άλλωστε και την “Primavera” θα την κρατούσε. Τέτοια έργα είναι δυνατόν να τα αντικαταστήσεις με άλλα; Όχι βέβαια. Τα ολοκληρώνεις συμπληρώνοντάς τα.

Όταν ο Οδυσσέας πλησίασε τον ζωγράφο, αντίθετα με το πώς συνηθίζεται και απαιτεί η ευγένεια, δεν χαιρέτησε κανένας από τους δύο

σαν να συναντιόντουσαν σύζυγοι διαζευγμένοι καθώς πήγαιναν να κάνουν κάτι που ήξεραν, και απλά προχώρησαν στον σκοπό τους.

Αφού κατέβηκαν τα τρία φαρδιά και ακανόνιστα σκαλιά του υπογείου, πέρασαν την κυρία είσοδο και μπήκαν σε ένα ατελείωτο, μισοσκότεινο και στενό διάδρομο, στον οποίο αναγκάστηκαν να προχωρούν σχεδόν σκύβοντας. Καθώς δεν χωρούσαν να βαδίσουν πλάι πλάι, πήγαινε μπροστά ο ζωγράφος που ήξερε τα κατατόπια και ο Οδυσσέας τον ακολουθούσε σαν να ήταν πεπρωμένο. Προχωρούν, προχωρούν και βαδίζουν προς την έξοδο της στενάχωρης διαδρομής. Κάπου κάπου ο ζωγράφος ρίχνει μια ματιά να βεβαιωθεί πως ο Οδυσσέας έρχεται πίσω του.

Επιτέλους, μπροστά τους ανοίγεται ένας χώρος ευρύχωρος και φωτεινός.

– Εδώ είμαστε, λέει μεγαλοφώνως ο ζωγράφος.

Παράξενο αυτό το ατελιέ. Απέραντο σε μέγεθος και, αν παρατηρούσες καλύτερα, σου έδινε την εντύπωση πως δεν είχε σύνορα.

Πάνω στον δεξιό τοίχο υπήρχαν μόνο δύο πίνακες, ασυνήθιστα μεγάλοι. Ο ένας ακριβώς δίπλα στον άλλο. Θαρρείς είχαν φτιαχτεί για να τους κοιτούν γίγαντες, τόσο τεράστιοι ήταν. Σε εντυπωσίαζαν ο καθένας για διαφορετικούς λόγους. Ο πρώτος είχε χρώματα γερασμένα –παλιές αμαρτίες– και ο άλλος νομίζεις πως ακόμα δουλεύεται. Η γυαλάδα που έπιαναν τα μάτια του Οδυσσέα έδειχνε πως ήταν ακόμα νωπός.

Πάνω ακριβώς από τους πίνακες δέσποζε η μεγάλη επιγραφή· ήθελε να την προσέξεις· στεκότανε παντού· αν παρέλειπες να τη διαβάσεις δεν σου αναγνωριζόταν άγνοια· μετά θα ήταν αργά.

Τι έγραφε;

«Οι πίνακες δεν πουλιούνται, επιλέγονται».

Στάθηκε και την περιεργαζόταν. «Παράξενη επιγραφή». Του θύμισε αμέσως μια άλλη που 'χε διαβάσει αρκετά χρόνια νωρίτερα: «Τη γνώση εμείς δεν την πουλάμε, εσείς την αγοράζετε». Αλλά αυτή εδώ ήταν διαφορετική.

– Τον ένα πίνακα τον ζωγράφισα εγώ· ο άλλος είναι του Θεού.

Ο κομπασμός του ζωγράφου έβγαλε από την επιγραφή το τήραγμα του Οδυσσέα και το βύθισε στις παραστάσεις του πρώτου πίνακα με

διαφορετικά θέματα από πολλούς πίνακες, όλα μαζί συγκεντρωμένα σε έναν.

Κάποια παιδιά κλωτσάνε μια μπάλα φτιαγμένη από τυλιγμένα πανιά. Λίγο, ελάχιστα πιο πέρα, μανάδες κρατούν σκελετωμένα μωρά κάτω από τον καυτό ανελέητο ήλιο. Μικροί-μεγάλοι σε μια μέρα λιασμένη κοιτάζουν ψηλά.

Δύο πράγματα σκέφτηκε αμέσως: «ή περιμένουν την έκλειψη ή ψάχνουν τον Θεό».

Ένα πλήθος μερικών εκατοντάδων τρέχει και ένστολοι οπλοφόροι τους κυνηγούν. Πρέπει να πυροβολούν, γιατί δυο-τρεις είναι κιόλας πεσμένοι χάμω. Τι σημασία έχει ο λόγος;

«Εδώ;» στάθηκε λίγο να σκεφτεί την εικόνα που έβλεπε.

Μια αίθουσα, δυο γήπεδα μεγάλη, ντυμένη με λουστραρισμένο ξύλο, δείχνει κάποιους να συνεδριάζουν. Μάλλον αυτό είναι, συνεδριάζουν, γιατί αναγνώρισε αρχηγούς κρατών. Και πιο πέρα μια μάνα ακουμπά ένα μωρό σε έναν κάδο απορριμμάτων. Του ρίχνει την τελευταία ματιά, πριν κάνει το δώρο της σκουπίδι. Το ύφος της μοιάζει και λίγο στην έκπληξη. Μπορεί να μαζεύει το μωρό από τον κάδο. Ναι, γιατί όχι; και αυτό θα μπορούσε να 'ναι...

Όμως εδώ δεν αμφιβάλλεις καθόλου, είναι ξεκάθαρο το θέμα. Μια αστραφτερή μαύρη λιμουζίνα ανοίγει την πόρτα της να υποδεχθεί έναν άνθρωπο. Στην επόμενη παράσταση ο Πάπας στέκεται όρθιος και του φοράνε την τιάρα. Ο Οδυσσέας παρατηρεί ένα πλήθος ανθρώπων που προσκυνούν γονατιστοί. Μια έκρηξη σκορπά ανθρώπινα μέλη και την μυρωδιά τού θανάτου στον αέρα.

Ο ζωγράφος, βλέποντάς τον να κοιτά πελαγωμένους, του λέει:

– Μη με ρωτήσεις. Δεν θα σου πω ποιος είναι ο δικός μου πίνακας. Δεν θέλω να σε επηρεάσω... Μόνος σου πρέπει να αποφασίσεις. Έλα να δούμε και τον άλλο.

Τον έσπρωξε ελαφρά στα πλευρά να πλησιάσουν στον πίνακα.

Αυτός ήταν απaráλλακτος με τον πρώτο, αλλά έλειπαν όλα τα δυσάρεστα. Οι παραστάσεις ήταν φωτεινές, χαρούμενες, με χρώματα γιορτής.

– Διάλεξε όποιον θέλεις. Και να μου πεις το σημείο που θέλεις να σε ζωγραφίσω, να ζήσεις μέσα στον πίνακα.

Αντί να ξαφνιαστεί με αυτό που άκουσε, όπως ήταν φυσικό, ο Οδυσσέας κούνησε σκεπτικός το κεφάλι και ζήτησε λίγο χρόνο για να διαλέξει.

– Πάρε όσες στιγμές θέλεις, του είπε ο ζωγράφος και συμπλήρωσε, κανείς δεν θα σου πει ότι αργείς.

Ο Οδυσσέας μισοκλείνει τα βλέφαρα, δαγκώνει τα χείλη, σκέφτεται... Εστιάζει στον πίνακα με τις ευχάριστες σκηνές και τα φωτεινά χρώματα.

«Έτσι θέλω τον κόσμο που θα ζήσω» είπε μέσα του.

Προβληματίζεται, το ξανασκέφτεται. Δυσκολεύεται να διαλέξει. Δεν πρόκειται για την αγορά ενός πίνακα κάποιου ζωγράφου. Εδώ σ' αυτόν τον χώρο πρέπει να αποφασίσει πώς θέλει τον κόσμο που θα ζήσει. Όταν δύσει ο ήλιος, θα περιμένεις την αυγή. Όμως αυτά τα πράγματα δεν επαναλαμβάνονται, τα πισωγυρίσματα απαγορεύονται. Απομακρύνθηκε αρκετά μέτρα προς τα πίσω, για να βλέπει καλύτερα τους πίνακες, και έμεινε εκεί μετέωρος να τους παρατηρεί, μέχρι που ξαφνικά σαν να βρήκε κάτι που δεν έψαχνε. Χαμογελαστός γυρνά στον ζωγράφο και του λέει:

– Εδώ θα μπω! σ' αυτόν εδώ να τον κάνουμε χαρούμενο όπως τον άλλο. Αυτή τη φορά το είπε δυνατά. Είχε επιλέξει τον ξεθωριασμένο, τον πρώτο.

– Χα, χα, χα! χα! ακούστηκε δυνατά το γέλιο του ζωγράφου. Διάλεξε τον πίνακα του Θεού, ξεγελάστηκες, κορόιδο.

Και συνέχισε να γελά. Δεν ήταν πια σοβαρός όπως πριν. Φόραγε μάσκα, την έβγαλε και φάνηκε το κρυμμένο του πρόσωπο. Συνέχισε περιπαικτικά.

– Ακούς εκεί να τον κάνει λέει όπως τον δικό μου. Όχι τον κόσμο δεν μπορείς να αλλάξεις κακομοίρη, αλλά ούτε λίγα μέτρα γης κάτω και γύρω απ' τα πόδια σου. Και άκου τι θα σου πω, να το θυμάσαι: «Εγώ ο Ζωγράφος, άνθρωπε, σου υπόσχομαι να καταστρέψω το δικό μου έργο και να μην ζωγραφίσω ξανά, αν καταφέρεις να μη γίνουν τα πράγματα όπως έχουν ξαναγίνει. Είστε ανίκανοι οι άνθρωποι, ανίκανοι, χα! Χα! Χα! Χα! Χα!»

Το σαρκαστικό και συνάμα ανατριχιαστικό του γέλιο αντηχεί από τη δημιουργία του κόσμου μέχρι τις μέρες μας. Μετά από αυτό το γέλιο ο ουρανός πλημμύρισε θλιμμένες μελωδίες.

Αυτό θα μπορούσε να είναι ένα ονειρόδραμα του Οδυσσέα. Όμως η πραγματικότητα που θα ζούσε ήταν πιο τραγική, θα ξεπερνούσε σε φαντασία και τον πίνακα του Θεού.